HONEYCOMB 2/2 (April 2001): 38–41

The Christian and Suffering

Margaret R. STREET

Human suffering is a great mystery. The pain of past distress is evident in the everyday lives of Cambodian people. The legacy of that pain is felt in the bitterness of many who have survived horrendous years of suffering.

Often family groups are gatherings of extended relatives who have survived. Then there is the non-ending cycle of floods and the heavy burden of poverty. All this is made more difficult with the constant fear of HIV infection from an unfaithful partner or past indiscretion. With this is the fear that innocent children will be affected or left as orphans. Those already infected deny the cause and seek endless medical help, thus depleting the family resources. When a cure fails to materialize the family struggles with bitterness, anger, and a need to find purpose and meaning to life.

People from all cultures spend time, energy, and resources to avoid suffering. When it is impossible to eliminate, some decide to end their own lives through suicide, or seek help to remove the suffering person through euthanasia.

What is the Christian response in such times of hardship and pain?

- Do Christian attitudes to the suffering celebrate the hope of the Christian message?
- Do Christians deny non-believers the knowledge of Christian hope and eternal salvation?
- How can we share the good news in a way that those who so desperately need it can understand?

First-century Christians faced intense persecution and oppression. The Bible does not record their complaints about suffering and pain. But there are accounts of how Christians spent their time supporting those who were suffering. *See 1 Pet 4: 12–15; 2 Cor 8:1–2; Gal 6:2*

The good life

When we seek the good life, with its material helps to feel healthy, wealthy and successful, we give little thought to understanding the God of creation and His love for those in pain and suffering. But when unemployment, poverty, hardship or debilitating illness comes, we are led to believe we must have done something wrong to deserve such distress.

How world view influences a person's response to suffering

A person's worldview is largely influenced by his religious beliefs. Animists believe suffering comes from the spirit world of ancestors. They must appease these spirits by offerings and sacrifices. Hindus believe suffering comes from a bad karma. The sufferer is paying for something wrong done in a previous existence. The Buddhist sees suffering as the result of human desire and attachment to people and things. The goal of each Buddhist is to attain nirvana, a release from suffering, desire and the finite self. In nirvana there is no enduring self but a total awareness in the midst of total being leading to enlightenment. Thus a person escapes from bad karma.

For many people a mixture of these beliefs is evident in their response to suffering. It is a simple matter of cause and effect. Much effort may be made to appease the aggrieved spirits. Others accept a bad karma as the cause and suffer in silence.

Christian beliefs about suffering

1. **Suffering came into the world through sin.**

   God gave the freedom to choose to obey Him or to disobey Him. Suffering came into the world as a result of man's

disobedience to God. Genesis 1–3 records the events. Therefore, all people and all creation suffer. *See Rom 8:18–38.*

It is true that some suffering is the result of individual lifestyle, but we cannot know enough about other people to make a judgment. We have no right to blame an individual for his or her suffering. *See John 9:1–7; Job 1–2.*

Most suffering comes from other factors over which we have no control. The record of Satan's conversation with God shows Satan is responsible for some suffering. *See 1 Pet 5:8–9; Rev 2:10.*

It is also true that involvement in Christian ministry often brings suffering. *See 2 Cor 6:4–10; 2 Tim 1:8.*

Suffering is part of life. *See 1 Pet. 4:12-19.*

2. **God is involved in human suffering.**

Isaiah 43:1–7 speaks of suffering and of God's concern and care for those who suffer. God can and will help us in our suffering. We need to acknowledge Him and seek to follow His ways. He suffers for us. *See Luke 22:1–71; 23:32–49; Heb 4:14–16.*

It is through the death and resurrection of Jesus Christ that the curse and power of sin has been broken. One day suffering will cease. *See Rev 21:1–4; Isa 35:1–10; 53:1–12.*

In the meantime, God has given us the privilege of using our suffering for Him. *See Phil: 1:29.*

He uses suffering to refine, mature and discipline us. *See Isa 48:9–11; Heb 12:3–13; 1 Pet 1:6–9.*

God demonstrates His power and love in the midst of suffering. *See 2 Cor 12: 7–10.*

3. **We can respond to suffering in faith.**

Our own suffering equips us to help others who suffer. *See 2 Cor 3:3–11; Rom 5:1–5.*

We can join together with the church, the body of Christ to care for those who suffer either physically or spiritually. *See Matt 25:31–46; Luke 10:1–12; 25:1–12, 25–37; 1 Cor 12:26.*

4. **We endure suffering with patience and hope, trusting in God's compassion and mercy.** *See James 5:7-11.*

   Suicide and euthanasia are not acceptable to God. *See Ex 20:13; Num 11:15; Job 3:11–13; Jer.20:14–15; Phil.1:19–24.*

   Suffering remains a mystery that cannot be fully understood or controlled. *Read Job, especially chapters 1–2 and 42.*

Christians often struggle to accept suffering. Some revert to old family beliefs based on a worldview that fails to trust in God. Young Christians in particular need help to

- understand their suffering from a biblical perspective;
- accept the finished work of Jesus Christ who took the punishment for man's sin;
- put their faith in God;
- rejoice in the Christian Hope of eternal salvation.

References:

The NIV translation of the Bible.

Hyesook Lee, *What is Christian Spiritual Care* (Edinburgh: Nurses Christian Fellowship International—Scholars Conference Papers, 2000).

Phillip Yancey, *The Bible Jesus Read* (Grand Rapids: Zondervan, 1999).

Judith Shelley and Arlene Miller, *Called to Care* (Downers Grove: Intervarsity, 1999).

សំណុំនិកឃ្លុំ ២/២ (មេសា ២០០១)៖ ៤២-៤៩

គ្រីស្តបរិស័ទ និង ទុក្ខវេទនា

ម៉ាហ្គារ៉េត រ. ស្ត្រីត

ទុក្ខវេទនារបស់មនុស្សគឺជា ការអាថ៌កំបាំងដ៏ធំសម្បើម ។ ការឈឺចាប់នៃការមានវិបត្តិពីអតីតកាល គឺស្តែងចេញឲ្យឃើញនៅក្នុងជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ នៃប្រជារាស្ត្រកម្ពុជា ។ ការឈឺចាប់ខ្លោចផ្សានេះបន្សល់ទុកនូវចិត្តល្វឹងជូរចត់នៅក្នុងមនុស្ស ដែលសល់ពីស្លាប់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលឆ្លងរួចផុតពីកាលសម័យដ៏គួរឲ្យរន្ធត់ពោរពេញដោយទុក្ខវេទនានោះ ។

ជារឿយៗ ក្រុមគ្រួសារជាច្រើនប្រមូលផ្តុំគ្នារស់នៅជាគ្រួសារធំមួយ ដែលមានសាច់ញាតិសន្តាន នៅរស់រានមានជីវិតកាលពីសម័យនោះ ។ បន្ទាប់មកក៏មានទឹកជំនន់មិនចេះអស់មិនចេះហើយ គឺលិចមួយឆ្នាំហើយមួយឆ្នាំទៀត និង បន្ទុកដ៏ធ្ងន់នៃភាពទីទ័លក្រ ។ ទាំងអស់នេះឯងហើយ ដែលធ្វើឲ្យកាន់តែពិបាកខ្លាំងឡើង ព្រមទាំងមានការភ័យខ្លាចជានិច្ចនៃការឆ្លងរាលដាលនៃមេរោគ **HIV** ពីដៃគូជីវិត ដែលមិនស្មោះត្រង់ ឬ ការប្រព្រឹត្តិពីអតីតកាល ដែលខ្វះការពិចារណានោះ ។ កត្តានេះហើយបានធ្វើឲ្យមានការភ័យខ្លាចដល់កូនៗ ដែលគ្មានទោសសោះនឹងត្រូវទទួលរងនូវការឆ្លង ឬ ឪពុកម្តាយស្លាប់ចោលក្លាយជាក្មេងកំព្រាអនាថា ។ ពួកអ្នកទទួលនូវការឆ្លងរោគនេះរួចហើយនោះ មិនព្រមទទួលស្គាល់ថានេះគឺជាមូលហេតុ ដែលបណ្តាលឲ្យពួកគេទៅជាបែបហ្នឹងនោះឡើយ ។

គេគិតតែខំស្វះស្វែងរកជំនួយពីគ្រូពេទ្យមិនចេះអស់មិនចេះហើយ ហេតុដូច្នេះទើបធនធានក្នុងគ្រួសារចេះតែចុះថយជាលំដាប់ ។ នៅពេលដែលការខំព្យាយាមទទួលនូវការបរាជ័យ គ្រួសារដែលធ្លាប់មានរបស់របរគ្រប់យ៉ាងនោះ ក៏ធ្លាក់ក្នុងសភាពត្រដាបត្រដួសពេញដោយភាពជូរចត់ខ្ទឹងសម្បារ ហើយខំប្រវេប្រវាស្វែងរកនូវគោលដៅ និងអត្ថន័យនៃជីវិតក្នុងការរស់នៅ ។

មនុស្សមកពីគ្រប់ទំនៀមទម្លាប់វប្បធម៌ទាំងអស់ ចំណាយពេលវេលា ចំណាយកម្លាំងកាយចិត្ត និង ចំណាយធនធានសព្វបែបយ៉ាងដើម្បីជៀសឲ្យផុតនូវការរងទុក្ខលំបាក ។ នៅពេលដែលអាចធ្វើបានដើម្បីលុបបំបាត់នូវទុក្ខលំបាក អ្នកខ្លះសម្រេចចិត្តបញ្ចប់ជីវិតខ្លួនដោយការធ្វើអត្តឃាតឬដោយការស្វែងរកមធ្យោបាយផ្សេងៗដើម្បីបំបាត់ចោលនូវការឈឺចាប់របស់បុគ្គលណាម្នាក់ តាមរយៈវិធីសម្លាប់ដោយមិនមានការឈឺចាប់(ដោយប្រើឱសថឃាត) ។

តើគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវឆ្លើយតបទៅនឹងពេលដែលគេរងទុក្ខលំបាក និង ការរងទុក្ខវេទនាដោយរបៀបណា?

- តើគ្រីស្ទបរិស័ទ មានឥរិយាបថចំពោះទុក្ខលំបាកថា ជាការអបអរដោយមានសង្ឃឹមក្នុងការផ្សាយរាជសារផ្នែកគ្រីស្ទបរិស័ទឬ?
- តើគ្រីស្ទបរិស័ទ ផាត់ចោលអ្នកមិនជឿ ដោយគិតថា មានតែគ្រីស្ទបរិស័ទទេ ដែលមានសេចក្តីសង្ឃឹម និង មានសេចក្តីសង្គ្រោះអស់កល្បជានិច្ចឬ?
- តើយើងអាចផ្សាយដំណឹងល្អដល់អស់អ្នកដែលកំពុងត្រូវការដំណឹងល្អនោះយ៉ាងខ្លាំងក្នុងរបៀបមួយ ដែលគេអាចយល់បានឬទេ?

គ្រីស្ទបរិស័ទនៅសតវត្សរ៍ទី១ បានប្រឈមមុខនឹងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ យ៉ាងស្វិតស្វាញមែនទែន និង ការគាបសង្កត់ដ៏ខ្លាំងក្លា ។

ព្រះគម្ពីរមិនបានកត់ទុកនូវការរអ៊ូរទាំពីការរងឈឺចាប់ និង រងទុក្ខទោសរបស់ពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែមានសាច់រឿងរៀបរាប់ពីរបៀបដែលគ្រីស្ទបរិស័ទចំណាយពេលគាំទ្រដល់អ្នក ដែលទទួលរងនូវការឈឺចាប់ ។ សូមមើល ១ពេត្រុស ៤:១២-១៥; ២កូរិនថូស ៨:១-២; កាឡាទី ៦:២ ។

ជីវិតរស់នៅល្អប្រសើរ

ពេលដែលយើងស្វែងរកនូវ ការរស់នៅក្នុងជីវិតល្អប្រសើរព្រមជាមួយសម្ភារៈនៃជីវិតរស់នៅនោះ ជួយឲ្យយើងមានអារម្មណ៍ថា យើងមានសុខភាព មានទ្រព្យសម្បត្តិនិងមានជោគជ័យការគិតបែបនោះ យើងមានការយល់ដឹងតិចតួច ពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ ចំពោះអស់អ្នកដែលកំពុងទទួលរងនូវការឈឺចាប់ និង ការរងទុក្ខវេទនា ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគ្មានការងារធ្វើភាពទីទ័លក្រ ទុក្ខលំបាក ឬ ការធ្លាក់ខ្លួនឈឺក៏កើតឡើង យើងទទួលនូវការណែនាំឲ្យជឿថា យើងប្រហែលជាបានធ្វើអ្វីមួយខុសឆ្គង ហើយទើបបានជាទទួលរងនូវការឈឺចាប់បែបនេះ ។

របៀបដែលគតិលោកឥទ្ធិពលលើការឆ្លើយតបរបស់មនុស្សម្នាក់ចំពោះការរងទុក្ខវេទនា

គតិលោករបស់មនុស្សម្នាក់គឺ មានឥទ្ធិពលយ៉ាងធំសម្បើមណាស់ដែលភាគច្រើនដោយសារជំនឿសាសនារបស់គាត់ ។ ពួកអ្នកជឿលើ

អារុក្ខអារក្សអ្នកតា ជឿថាទុក្ខវេទនាកើតមកពីវិញ្ញាណដូនតា ដែលធ្វើឲ្យមានការរងឈឺចាប់នោះ ។ គេត្រូវសែនព្រេនដូនតា ទើបបាត់ឈឺចាប់ ។

ពួកអ្នកកាន់សាសនា ហិណ្ឌូ ជឿថា ទុក្ខវេទនាបណ្តាលមកពី កម្មអកុសល ។ អ្នករងទុក្ខវេទនានោះ ត្រូវតែទទួលកម្មនោះ ព្រោះខ្លួនបានប្រព្រឹត្តពីអតីតជាតិ ។ ពួកអ្នកកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធវិញ យល់ឃើញថា ការរងទុក្ខវេទនា បណ្តាលមកពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា (កិលេសតណ្ហា) របស់មនុស្ស និង ចិត្តជាប់ជំពាក់ជាមួយមនុស្ស ហើយនិងសម្ភារៈសព្វបែបយ៉ាង ។ គោលដៅរបស់ពុទ្ធសាសនិកជនគ្រប់រូបគឺ ស្វែងរក និពាន្តគ្មានទុក្ខសោកវិយោគគ្រាំគ្រា ដែលវៀរចាកពីកិលេស និង ផុតដល់ទីបញ្ចប់នៃអាត្មន (គ្មានរូបគ្មានទុក្ខ) ។ នៅស្ថាននិពាន្ត គ្មានការឈឺចាប់នៃរូបសាច់អ្វីឡើយ ប៉ុន្តែជាការបង្ហាញប្រាប់ឲ្យដឹងយ៉ាងច្បាស់ ពីការនាំទៅដល់ការត្រាស់ដឹងដ៏ប្រពៃ ។ ហេតុដូច្នេះហើយមនុស្ស ត្រូវរត់ឲ្យផុតពីកម្មអកុសលផងទាំងពួង ។

ចំពោះមនុស្សភាគច្រើន ដែលមានជំនឿទាំងនេះលាយឡំបញ្ចូលគ្នា គេសម្តែងចេញឲ្យឃើញនៅក្នុងការឆ្លើយតបរបស់ខ្លួន ចំពោះការរងទុក្ខវេទនានោះ ។ នេះជារឿងធម្មតារបស់កម្ម ហើយនិង ផល របស់សកម្មភាពអ្វីមួយនោះ ។ មានអ្នកខ្លះទៀត គេខិតខំបែបន់ ឬ សែនព្រេនវិញ្ញាណ អារុក្ខអារក្ស អ្នកតា ដើម្បីសុំសេចក្តីស្រណុកសុខសប្បាយទៅវិញ ។ អ្នកដទៃទៀតក៏ព្រមទទួលកម្មអកុសលនោះ ដោយព្រមទទួលនូវការរងនូវការឈឺចាប់ ដោយស្ងាត់ស្ងៀមគ្មានស្រដីអ្វីបន្តិចឡើយ ។

ជំនឿគ្រិស្តបរិស័ទលើទុក្ខវេទនា

១. ទុក្ខវេទនាចូលមកក្នុងលោកិយនេះ ដោយសារតែអំពើបាប ។

ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់សេរីភាពឲ្យមនុស្សធ្វើការជ្រើសរើស គឺស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គក៏បាន ឬ មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គក៏បាន ។ ទុក្ខវេទនាចាប់ចូលមកក្នុងលោកិយនេះ ដោយសារតែការដែលមនុស្សមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ។ លោកុប្បត្តិ (កំណើតពិភពលោក) ១-៣ បានកត់ត្រាពីព្រឹត្តិការណ៍នោះឯង ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាមនុស្សផងទាំងពួង និងរបស់សព្វសារពើត្រូវទទួលរងទុក្ខវេទនា។ សូមមើល រ៉ូម ៨:១៨-៣៨ ។ ជាការពិតហើយ ដែលថាទុក្ខវេទនាខ្លះ បណ្តាលមកពីការប្រព្រឹត្តិទៅនៃជីវិតរស់នៅរបស់បុគ្គលផ្ទាល់ខ្លួនម្នាក់ៗ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចដឹងច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ល្មមអំពីទុក្ខវេទនារបស់មនុស្សដទៃ ដែលអាចធ្វើឲ្យយើងវិនិច្ឆ័យត្រូវនោះឡើយ ។ យើងគ្មានសិទ្ធិនឹងស្តីបន្ទោសដល់បុគ្គលណាម្នាក់ចំពោះការទទួលរងទុក្ខវេទនារបស់គេបានឡើយ ។ សូមមើល យ៉ូហាន ៩:១-៧; យ៉ូប ១-២ ។

ទុក្ខវេទនាភាគច្រើន បណ្តាលមកពីកត្តាដទៃទៀតដែលយើងមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ។ មានការកត់ត្រាពីការសន្ទនារបស់អារក្សសាតាំង ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបង្ហាញថា អារក្សសាតាំងជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើទុក្ខវេទនាខ្លះៗ ។ សូមមើល ១ពេត្រុស ៥:៨-៩; វិវរណៈ ២:១០ ។

គឺជាការពិតដែរ ដែលថាការងារ របស់គ្រីស្តបរិស័ទ ក៏ជាប់ទាក់ទងក្នុងការនាំឲ្យមានការរងទុក្ខវេទនាជារឿយៗដែរ ។ សូមមើល ២កូរិនថូស ៦:៤-១០; ២ធីម៉ូថេ ១:៨ ។

ទុក្ខវេទនា គឺជាផ្នែកមួយនៃការមានជីវិតរស់នៅ ។ សូមមើល ១ពេត្រុស ៤:១២-១៩ ។

២. ព្រះជាម្ចាស់ មានចំណែកពាក់ព័ន្ធជាមួយទុក្ខវេទនារបស់មនុស្ស

អេសាយ ៤៣:១-៧ បានថែងពីទុក្ខវេទនា និង ការយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះអស់អ្នក ដែលទទួលរងទុក្ខវេទនា ។ ព្រះអម្ចាស់អាចនឹងជួយយើងឲ្យរួចពីការរងទុក្ខវេទនានោះបាន ។ យើងត្រូវការទទួលស្គាល់ព្រះអង្គ និង ស្វែងរកព្រះអង្គ ដោយដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទទួលរងទុក្ខវេទនាជំនួសយើង ។ សូមមើល លូកា២២:១-៧៦; ២៣:៣២-៤៩; ហេព្រើ ៤:១៤-១៦ ។

គឺតាមរយៈការសុគត និង ការមានព្រះជន្មឡើងវិញ របស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ បណ្ដាសា និង អំណាចនៃអំពើបាបត្រូវព្រះអង្គធ្វើឲ្យបាក់បែកខ្ទេចខ្ទីអស់ហើយ ។ នៅថ្ងៃមួយទុក្ខវេទនា នឹងគ្មានទៀតឡើយ ។ សូមមើល វិវរណៈ ២១:១-៤; អេសាយ ៣៥:១-១០; ៥៣:១-១២ ។

នៅក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរ ព្រះជាម្ចាស់ផ្ដល់ឲ្យយើងនូវឯកសិទ្ធិ នៃការប្រើទុក្ខវេទនារបស់យើងសំរាប់ព្រះអង្គ ។ សូមមើល ភីលីព ១:២៩ ។

ព្រះអង្គប្រើទុក្ខវេទនា ដើម្បីលត់ដំយើងឲ្យមានជំនឿពេញវ័យឡើង និង ប្រដៅតំរង់យើងឲ្យបានល្អ ។ សូមមើលអេសាយ ៤៨:៩-១១; ហេព្រើ ១២:៣-១៣; ១ពេត្រុស ១:៦-៩ ។

ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញពីព្រះចេស្ដា និង សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គក្នុងពេល ដែលយើងកំពុងរងទុក្ខវេទនា . សូមមើល ២កូរិនថូស ១២:៧-១០ ។

៣. យើងអាចឆ្លើយតបចំពោះ ទុក្ខវេទនាបានដោយជំនឿ ។

ទុក្ខវេទនារបស់យើង ជួយឲ្យយើងមានបទពិសោធន៍ ក្នុងការជួយកំសាន្តចិត្តដល់អ្នកដទៃ ដែលកំពុងរងឈឺចាប់នោះ ។ សូមមើល ២កូរិនថូស ៣:៣-១១; រ៉ូម ៥:១-៥ ។ យើងអាចរួមដៃជាមួយ

ពួកជំនុំ ដែលជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីមើលថែដល់ អ្នកដែលរងទុក្ខវេទនា ទោះបីជាការរងទុក្ខនោះ ជាការរងទុក្ខខាងផ្នែករូបកាយ ឬ ផ្នែកខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ។ សូមមើលម៉ាថាយ ២៥:៣១-៤៦; លូកា ១០:១-១២; ២៥:១-១២; ២៥-៣៧; ១កូរិនថូស ១២:២៦ ។

៤. **យើងត្រាំទ្រទុក្ខវេទនាដោយក្ដីអំណត់ និងដោយក្ដីសង្ឃឹមដោយទុកចិត្តលើសេចក្ដីមេត្តាករុណានិងការប្រោសប្រណីសន្ដោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់**
សូមមើល យ៉ាកុប ៥:៧- ១១ ។
ការធ្វើអត្តឃាត និង វិធីសាស្ត្រសម្លាប់មនុស្ស ដោយប្រើថ្នាំនោះមិនអាចទទួលយកបានឡើយ ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ។ សូមមើល និក្ខមនំ(សេរីភាព)២០:១៣; ជនគណនា(ជំរឿនប្រជាជន) ១១:១៥; យ៉ូប ៣:១១-១៣; យេរេមា ២០:១៤-១៥; ភីលីព ១:១៩-២៤ ។
ការរងឈឺចាប់ស្ថិតនៅជារឿងអាថ៌កំបាំង ដែលយើងមិនអាចយល់បាន ឬ គ្រប់គ្រងបានឡើយ ។ សូមអាន យ៉ូប ជាពិសេស ជំពូក ១-២ និង ៤២ ។

ជារឿយៗគ្រីស្ទបរិស័ទមានការពិបាកក្នុងការព្រមទទួលយកនូវទុក្ខវេទនា ។ អ្នកខ្លះក៏វិលត្រឡប់ទៅជឿលើជំនឿចាស់ ដែលតាមទម្លាប់គ្រួសារ គឺផ្អែកលើគតិលោក ដែលបរាជ័យមិនព្រមទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។

គ្រីស្ទបរិស័ទក្មេងៗ ត្រូវការជំនួយជាពិសេសក្នុងការត្រូវការៈ

- យល់ដឹងពីទុក្ខវេទនារបស់ខ្លួន ដោយយកទិដ្ឋភាព យល់ឃើញពីព្រះគម្ពីរមកបកស្រាយ ។
- ព្រមទទួលយក ការសម្រេចបានយ៉ាងសព្វគ្រប់របស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ក្នុងការទទួលរងទុក្ខជំនួសបាបមនុស្ស ។
- ដាក់ជំនឿរបស់ខ្លួន នៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ។

- មានអំណររនៅក្នុងសេចក្ដីសង្ឃឹមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ចំពោះសេចក្ដីសង្គ្រោះអស់កល្ប ។

ឯកសារយោង:

- ព្រះគម្ពីរបកប្រែ NIV
- **Hyesook Lee,** ដែលមានសៀវភៅមួយចំណងជើងថា "តើអ្វីទៅដែលជាការថែទាំផ្នែកខាងវិញ្ញាណ របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ (ក្រុងអេឌីនប៊ឺក: ក្រុមប្រឹយសម្ព័ន្ធគ្រូពេទ្យអន្តរជាតិ: ឯកសារនៃសន្និសីទពួកវិញ្ញជន ឆ្នាំ ២០០០) ។
- **ភីលីព យ៉ានស៊ី** ដែលនិពន្ធសៀវភៅឈ្មោះ "ព្រះគម្ពីរ ដែលព្រះយេស៊ូអាន" **(Grand Rapids: Zondervan, 1999)** ។
- **សិលី ជូឌីដ** និង **ម៉ៀលឈ័រ អាឆ្សែន** ដែលនិពន្ធសៀវភៅឈ្មោះ "ព្រះត្រាស់ហៅឲ្យមកថែទាំ" **Downers Grove: Intervasity, 1999)** ។